

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului declarat de SRL „Agro-Rusu”, prin intermediul administratorului Rusu Cătălina.

în cadrul cererii administratorului autorizat Vadim Cernei, cu privire la stabilirea și încasarea de la organele de conducere a debitorului, remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente, pe marginea cererii de insolvabilitate față de debitorul SRL „Agro-Rusu”, prin care cererea a fost admisă parțial,

împotriva încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026,

Dosarul nr. 2ri-109/2026
PIGD nr. 2-24058144-03-2ri-19082026

Prima instanță: Judecătoria Orhei sediul Central (judecător Cristina Troianovschi)

23 octombrie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de recurs declarată de SRL „Agro-Rusu”

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Preşedinte,*
Alina Țihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La 30 mai 2024, creditorul BC „Moldincondbank” SA a înaintat cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate, față de debitorul SRL „Agro-Rusu”.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul central, din 31 mai 2024, a fost admisă spre examinare cererea introductivă înaintată de creditorul BC „Moldincondbank” SA cu privire la

intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Agro-Rusu”, fiind instituită perioada de observație. Totodată, s-a numit în calitate de administrator provizoriu al debitorului SRL „AgroRusu”, administratorul autorizat Vadim Cernei.

Prin Hotărârea Judecătoriei Orhei sediul central, din 7 august 2024, a fost admisă cererea introductivă înaintată de creditorul BC „Moldindconbank” SA, la care s-a alăturat creditorii SRL „Agro Domain Group” și GȚ „Rusu Serghei Vasile” cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Agro-Rusu”. S-a desemnat în calitate de administrator al insolvabilității debitorului SRL „Agro-Rusu” administratorul autorizat Vadim Cernei.

La 22 iulie 2024, administratorul provizoriu Vadim Cernei a depus cererea privind stabilirea și încasarea de la organele de conducere a debitorului remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente, în sumă totală de 29 940,00 lei.

În motivarea cererii privind stabilirea și încasarea remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente, a menționat că conform încheierii Judecătoriei Orhei sediul central din 31 mai 2024, administratorul autorizat Vadim Cernei, deținător al autorizației nr. 113 din 14.01.2015 a devenit administrator provizoriu la SRL „Agro-Rusu”.

În scopul executării încheierii, administratorul provizoriu numit de insolvabilitate și-a îndeplinit atribuțiile prevăzute de Legea insolvabilității, a aplicat toate măsurile de asigurare, a întocmit reprezentanților debitorului ordinul nr. 01 din 03 iunie 2024, prin care l-a informat despre admiterea spre examinare a cererii introductive depusă de BC „Moldincondbank” SA, privind inițierea procesului de insolvabilitate și l-a obligat să prezinte actele de constituire, actele contabile și ștampila administratorului provizoriu. Așadar administratorul provizoriu a prezentat instanței de insolvabilitate raportul provizoriu. Ținând cont de complexitatea lucrului efectuat de către administratorul provizoriu a SRL „Agro-Rusu” solicită instanței de judecată stabilirea remunerației de 28 800,00 lei pentru 1,8 luni de activitate și cheltuielile în mărime de 1 140,00 lei.

Administratorul provizoriu a solicitat aprobarea și încasarea solidară din contul debitorului SRL „Agro-Rusu” și din contul administratorului și fondator Cătălina Rusu a remunerației în mărime totală de 28 800,00 lei și cheltuieli suportate în mărime de 1 140,00 lei.

Poziția instanței de fond:

Prin Încheierea Judecătoriei Orhei (sediul central) din 17 iulie 2026, s-a admis parțial cererea administratorului autorizat Vadim Cernei, cu privire la stabilirea și încasarea de la organele de conducere a debitorului, remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente. S-a stabilit remunerația administratorului provizoriu al debitorului SRL „Agro Rusu”, Vadim Cernei, pentru perioada de observație, în mărime de 20 000,00 (douăzeci mii,00) lei. S-a încasat de la „Agro-Rusu” SRL, cod fiscal 1021606000811, cu sediul în sat. Nucăreni, raionul Orhei în beneficiul administratorului autorizat Vadim Cernei, remunerația pentru perioada de observație, în sumă de 20 000,00 (douăzeci mii,00) lei.

Solicitarea recurentului:

La data de 31.07.2026, SRL „Agro-Rusu”, prin intermediul administratorului Rusu Cătălina a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026, solicitând admiterea recursului și casarea încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026 și emiterea unei decizii prin care cauza va fi remisă la rejudecare.

Potrivit art.8 alin.(2) Legea insolvabilității, încheierile instanţei de insolvabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile de la data comunicării şi numai în cazurile expres prevăzute de prezenta lege, , astfel recurentul a depus recursul în termenul legal de contestare,

fiind expediată încheierea în adresa ultimului la data 17.07.2026 prin intermediul poștei terestre la adresa r-nul Telenești, sat. Nucăreni (f.d. 123).

Argumentele părţilor:

Recurentul, întru argumentarea poziției sale, a invocat că instanța de fond și-a întemeiat soluția pe împrejurări care nu au făcut obiectul probatoriului.

În acest sens, menționează că, la pct. 32 din încheierea contestată, instanța a motivat reducerea remunerației prin faptul că administratorul provizoriu are în gestiune mai multe cauze în care prestează servicii, apreciind această împrejurare la stabilirea cuantumului remunerației.

Consideră că o asemenea motivare este străină dispozițiilor art. 25 alin. (6) din Legea insolvabilității, întrucât împrejurarea respectivă nu rezultă din probele administrate și nici nu a fost invocată de părți. Astfel, susține că instanța și-a întemeiat soluția pe un fapt extra-procesual, neadministrat în calitate de probă, încălcând principiile contradictorialității și nemijlocirii administrării probelor prevăzute de Codul de procedură civilă.

Totodată, recurentul susține că instanța nu a efectuat o evaluare efectivă a proporționalității remunerației stabilite. Deși a declarat că va ține cont de complexitatea procedurii, volumul de muncă și timpul efectiv lucrat, instanța nu a analizat în concret numărul creditorilor, complexitatea patrimoniului debitorului, numărul actelor întocmite, timpul necesar realizării fiecărei activități și raportul dintre activitatea prestată și remunerația acordată. În opinia sa, simpla enumerare a acestor criterii, fără verificarea efectivă a aplicabilității lor în speță, nu poate constitui o motivare suficientă a soluției pronunțate.

În continuare, recurentul invocă nemotivarea cuantumului remunerației administratorului provizoriu, arătând că instanța a redus suma solicitată de la 28 800,00 lei la 20 000,00 lei, fără a explica metoda de calcul aplicată, numărul de ore acceptate, activitățile reținute sau criteriile obiective care au justificat stabilirea acestui cuantum. Menționează că administratorul provizoriu a solicitat aprobarea remunerației în sumă de 28 800,00 lei pentru o perioadă de 1,8 luni de activitate, însă din conținutul încheierii nu rezultă fundamentul juridic și factual al reducerii operate.

În acest sens, recurentul subliniază că instanța nu a indicat câte ore de activitate a considerat efectiv prestate, care dintre activitățile invocate au fost apreciate drept justificate și care au fost considerate nejustificate sau excesive, ce tarif orar a fost aplicat și ce formulă de calcul a fost utilizată.

De asemenea, nu a explicat motivele pentru care a stabilit remunerația în cuantum de exact 20 000,00 lei, și nu într-o altă sumă. Consideră că simpla afirmație potrivit căreia instanța ține cont de complexitatea cauzei și de timpul efectiv lucrat nu echivalează cu o motivare corespunzătoare a actului judecătoresc.

Recurentul mai arată că, la pct. 24-32 din încheierea contestată, instanța a reprodus aproape integral dispozițiile Legii insolvabilității, ale Hotărârii Guvernului nr. 743/2002 și ale Hotărârii Curții Constituționale nr. 8 din 5 aprilie 2022, fără a efectua o analiză individualizată a probelor administrate în prezenta cauză și fără a explica în ce mod normele respective justifică stabilirea remunerației în cuantum de 20 000,00 lei.

În opinia recurentului, instanța s-a limitat la enumerarea unor atribuții obișnuite ale administratorului provizoriu, precum studierea dosarului, întocmirea raportului, expedierea notificărilor, analiza actelor contabile și recepționarea răspunsurilor, fără a stabili volumul concret al activității desfășurate.

Or, asemenea activități reprezintă atribuții legale obișnuite și obligatorii ale administratorului provizoriu și nu demonstrează, prin ele însele, timpul efectiv consumat sau gradul de complexitate al procedurii.

În acest context, recurentul menționează că instanța nu a indicat numărul notificărilor expediate, numărul autorităților sesizate și al răspunsurilor analizate, timpul dedicat examinării documentelor sau existența unor deplasări, inventarieri ori a altor activități care ar justifica un volum sporit de muncă.

Prin urmare, consideră că stabilirea remunerației în cuantum de 20 000,00 lei nu rezultă din analiza probelor administrate, ci reprezintă o apreciere discreționară, contrară dispozițiilor art. 118, art. 236 și art. 240 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, recurentul face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special la cauzele Ruiz Torija c. Spaniei, din 9 decembrie 1994, și Hirvisaari c. Finlandei, din 27 septembrie 2001, susținând că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, impune instanțelor naționale obligația de a examina efectiv argumentele esențiale ale părților și de a expune un raționament care să permită înțelegerea soluției adoptate. În opinia sa, lipsa unei explicații privind modalitatea de calcul a remunerației împiedică verificarea legalității încheierii de către instanța de recurs și îl lipsește de posibilitatea efectivă de a combate raționamentul care a stat la baza cuantumului stabilit.

În consecință, solicită casarea încheierii contestate, pe motivul nemotivării acesteia sub aspectul stabilirii remunerației administratorului provizoriu.

Recurentul susține că instanța de fond a aplicat greșit dispozițiile art. 25 alin. (6) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, stabilind remunerația administratorului provizoriu fără existența unor probe suficiente care să confirme activitatea efectiv prestată și fără verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute expres de lege.

În acest sens, invocă faptul că norma legală menționată condiționează stabilirea remunerației de existența unei activități efectiv lucrate și confirmate documentar, instituind, în opinia sa, două condiții cumulative: prestarea efectivă a activității și confirmarea acesteia prin probe și înscrisuri. Prin urmare, consideră că simpla desemnare în funcția de administrator provizoriu sau exercitarea formală a atribuțiilor prevăzute de lege nu conferă automat dreptul la remunerația solicitată și nu exonerează administratorul de obligația de a demonstra întinderea activității desfășurate.

Recurentul menționează că administratorul provizoriu nu a prezentat documente care să permită verificarea timpului efectiv lucrat, precum evidența zilnică a activităților desfășurate, pontajul sau fișa timpului efectiv lucrat, calculul numărului de ore prestate, descrierea detaliată a fiecărei activități, durata acesteia și calculul remunerației în raport cu activitatea prestată.

Totodată, susține că raportul administratorului provizoriu nu poate substitui obligația de a demonstra volumul concret al muncii, întrucât, deși constituie un act procedural obligatoriu, acesta nu reflectă timpul consumat pentru fiecare activitate și nici complexitatea operațiunilor efectuate.

În consecință, recurentul apreciază că, în lipsa unor înscrisuri care să permită verificarea activității efective, instanța nu putea determina în mod obiectiv dacă activitatea prestată justifica o remunerație de 20 000,00 lei sau un alt cuantum.

Subliniază că legiuitorul nu a prevăzut acordarea automată a remunerației pentru întreaga perioadă de observație, ci a condiționat-o de activitatea efectiv prestată și confirmată documentar.

În susținerea acestei poziții, recurentul face trimitere la Decizia Curții de Apel Centru din 14 aprilie 2025, pronunțată în dosarul nr. 2ri-78/25, în cauza S.C. „LEDOGRUP” S.R.L., despre care afirmă că a reiterat necesitatea confirmării documentare a activității efectiv prestate pentru fiecare lună de activitate, fără ca remunerația să fie determinată exclusiv prin raportare la durata perioadei de observație.

Potrivit recurentului, instanța de recurs a reținut că acordarea remunerației presupune verificarea concretă a probelor prezentate de administrator.

Recurentul mai invocă Hotărârea Curții Constituționale nr. 8 din 5 aprilie 2022, susținând că instanța de fond a aplicat în mod contradictoriu considerentele acesteia. În opinia sa, Curtea Constituțională a statuat că remunerația administratorului provizoriu nu poate fi stabilită din oficiu, ci numai după prezentarea documentelor care certifică activitatea efectiv desfășurată, administratorul având obligația de a demonstra documentar temeinicia pretenției sale.

În lipsa unor asemenea dovezi, instanța nu ar dispune de temeiul necesar pentru a fixa cuantumul remunerației.

În acest context, recurentul subliniază că, în temeiul art. 140 din Constituția Republicii Moldova și al prevederilor Codului jurisdicției constituționale, hotărârile Curții Constituționale sunt definitive și obligatorii pentru toate autoritățile publice, inclusiv pentru instanțele judecătorești, caracterul obligatoriu vizând atât dispozitivul, cât și considerentele care fundamentează soluția adoptată.

Potrivit recurentului, prin Hotărârea nr. 8/2022, Curtea Constituțională a stabilit că rolul instanței de insolvabilitate nu se limitează la validarea formală a cererii administratorului provizoriu, ci presupune un control efectiv al activității invocate și al probelor care justifică remunerația solicitată.

Acesta arată că activitatea administratorului poate varia în funcție de complexitatea cauzei, valoarea patrimoniului administrat, numărul creditorilor, existența litigiilor conexe și alte circumstanțe specifice, motiv pentru care instanța trebuie să efectueze o analiză individualizată a fiecărei cauze.

Or, recurentul consideră că instanța de fond nu a realizat o asemenea analiză, întrucât, deși a reprodus considerentele Curții Constituționale referitoare la necesitatea evaluării complexității procedurii și a activității efectiv desfășurate, nu a explicat în ce constă complexitatea procedurii de insolvabilitate a S.R.L. „Agro-Rusu” și nici prin ce elemente aceasta ar justifica remunerația stabilită.

Totodată, susține că instanța nu a verificat dacă administratorul a prezentat documentele impuse de lege, stabilind remunerația în baza unei aprecieri generale asupra activității desfășurate.

În ceea ce privește faptul că administratorul provizoriu gestionează și alte dosare, recurentul consideră că această împrejurare nu poate constitui un criteriu pentru justificarea remunerației într-o cauză concretă.

Dimpotrivă, în opinia sa, existența mai multor proceduri în gestiunea administratorului impunea verificarea riguroasă a timpului efectiv alocat fiecăreia, inclusiv procedurii de insolvabilitate a S.R.L. „Agro-Rusu”.

Recurentul reiterează că, în cauza citată, Curtea de Apel Centru ar fi considerat justificată reducerea remunerației solicitate de administratorul provizoriu de la 58 909,00 lei la 16 000,00 lei, apreciind că suma pretinsă nu era susținută de volumul activității efectiv desfășurate. În opinia sa, această soluție confirmă că instanța nu este obligată să valideze cuantumul solicitat, ci trebuie să verifice dacă acesta este justificat prin activitatea concret prestată.

În continuare, recurentul susține că instanța de fond a inversat sarcina probei prevăzută de art. 118 din Codul de procedură civilă, suplinind lipsa probelor administratorului prin propriile aprecieri și stabilind un cuantum arbitrar al remunerației.

Acesta afirmă că instanța a acceptat concluziile administratorului provizoriu fără a examina efectiv întinderea activității invocate și fără a explica de ce probele existente ar fi suficiente pentru justificarea cuantumului stabilit.

În opinia recurentului, simpla citare a Hotărârii Curții Constituționale nr. 8 din 5 aprilie 2022 nu poate fi considerată o aplicare efectivă a acesteia, atât timp cât principiile statuate nu au fost transpuse într-o analiză concretă a probelor.

Consideră că abordarea instanței de fond riscă să transforme remunerația administratorului provizoriu într-un drept acordat aproape automat pentru simpla exercitare a funcției, contrar exigențelor de verificare riguroasă și individualizată impuse de Curtea Constituțională.

Prin urmare, recurentul solicită constatarea aplicării greșite a prevederilor art. 25 alin. (6) din Legea insolvabilității și casarea încheierii contestate, susținând că remunerația administratorului provizoriu a fost stabilită în lipsa dovezilor privind activitatea efectiv prestată și confirmată documentar.

Recurentul invocă încălcarea art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile. În acest sens, consideră că obligația de a demonstra întinderea activității desfășurate și temeinicia remunerației solicitate revenea administratorului provizoriu.

Acesta susține că administratorul nu a prezentat probe suficiente pentru confirmarea volumului concret al activității prestate și a cuantumului remunerației pretinse, motiv pentru care instanța trebuia să constate că pretențiile nu au fost dovedite în modul prevăzut de lege, fără a suplini lipsa probelor prin propriile aprecieri.

Recurentul apreciază că stabilirea remunerației în cuantum de 20 000,00 lei, în lipsa unor dovezi suficiente și fără indicarea criteriilor obiective care au stat la baza determinării acesteia, echivalează cu preluarea de către instanță a obligației de probare care revenea administratorului provizoriu. În opinia sa, o asemenea abordare contravine principiului contradictorialității și regulilor privind distribuirea sarcinii probei, afectând legalitatea și temeinicia încheierii contestate.

În susținerea argumentelor sale, recurentul face trimitere la aceeași Decizie a Curții de Apel Centru din 14 aprilie 2025, în care, potrivit acestuia, au fost respinse cheltuielile pentru combustibil pe motiv că administratorul nu a indicat automobilul utilizat, distanțele parcurse, traseele și modalitatea concretă de utilizare a combustibilului.

Acesta menționează că instanța de recurs a reținut că, în lipsa acestor date, nu poate fi verificată legătura dintre cheltuielile suportate și procedura de insolvabilitate. Prin analogie, recurentul consideră că același standard probator trebuie aplicat și în cazul remunerației administratorului provizoriu, care nu poate fi stabilită în lipsa dovezilor privind activitatea efectiv prestată.

Recurentul susține că, potrivit art. 25 alin. (5) din Legea insolvabilității nr. 149/2012, atribuțiile administratorului provizoriu nu se limitează la expedierea notificărilor și întocmirea rapoartelor, ci presupun adoptarea măsurilor necesare pentru conservarea patrimoniului debitorului, administrarea eficientă a acestuia și desfășurarea procedurii de insolvabilitate în interesul tuturor creditorilor.

În acest sens, consideră că activitatea administratorului provizoriu trebuie apreciată nu doar prin prisma actelor procedurale întocmite, ci și în funcție de rezultatele concrete ale măsurilor întreprinse.

Recurentul menționează că, de la desemnarea administratorului provizoriu la 31 mai 2024 și până la momentul formulării recursului, au trecut mai bine de doi ani, perioadă în care, în opinia sa, administratorul nu a întreprins măsuri reale care să contribuie la redresarea situației economice a debitorului sau la desfășurarea eficientă a procedurii. Dimpotrivă, susține că acțiunile întreprinse au avut ca efect blocarea activității curente a societății.

Acesta subliniază că perioada de observație nu constituie un scop în sine și nici o etapă destinată exclusiv efectuării unor acte procedurale, ci urmărește evaluarea situației economico-financiare a debitorului, conservarea patrimoniului, prevenirea diminuării masei debitoare și identificarea posibilităților reale de restructurare sau de satisfacere a creanțelor creditorilor.

În opinia recurentului, după mai bine de doi ani de la desemnarea administratorului provizoriu, procedura nu a înregistrat progrese care să demonstreze realizarea acestor obiective. Dimpotrivă, activitatea întreprinderii ar fi rămas blocată, fără ca administratorul să propună instanței sau creditorilor măsuri concrete pentru continuarea activității economice și valorificarea potențialului societății.

Recurentul relevă că debitorul activează în domeniul agriculturii, în care continuitatea activității este esențială pentru păstrarea valorii patrimoniului. În acest sens, susține că suspendarea sau blocarea activității conduce la diminuarea activelor, pierderea ciclurilor de producție, reducerea veniturilor și, implicit, la diminuarea posibilităților de acoperire a creanțelor creditorilor.

Totodată, recurentul afirmă că administrația debitorului și-a manifestat disponibilitatea de a coopera și de a identifica soluții pentru restructurarea întreprinderii și achitarea creanțelor tuturor creditorilor. Cu toate acestea, susține că din materialele dosarului nu rezultă că administratorul provizoriu ar fi inițiat sau susținut măsuri menite să valorifice această posibilitate ori să creeze premisele unei redresări economice a societății.

În continuare, recurentul accentuează că activitatea unei întreprinderi agricole depinde de respectarea strictă a ciclurilor agricole și a termenelor de însămânțare, întreținere și recoltare, astfel încât orice blocare a activității curente poate produce prejudicii directe patrimoniului debitorului și poate reduce șansele de satisfacere a creanțelor creditorilor.

Acesta susține că, în pofida intenției administrației debitorului de a restructura societatea și de a achita integral creanțele creditorilor, administratorul provizoriu nu a promovat măsuri care să permită continuarea activității economice și conservarea valorii întreprinderii, ci ar fi adoptat o conduită care a împiedicat funcționarea normală a societății.

Prin urmare, recurentul consideră că măsurile adoptate de administratorul provizoriu au limitat funcționarea normală a întreprinderii fără a se demonstra că acestea au fost necesare, proporționale și utile pentru atingerea scopului procedurii de observație. În aceste condiții, apreciază că acordarea remunerației trebuie analizată nu doar prin prisma existenței unor acte procedurale, ci și în funcție de utilitatea reală a activității desfășurate în interesul masei credale.

Recurentul mai susține că remunerația administratorului provizoriu reprezintă contraprestația pentru exercitarea efectivă și diligentă a atribuțiilor conferite de lege și nu poate fi desprinsă de rezultatul activității desfășurate și de modul în care administratorul și-a îndeplinit obligațiile în vederea protejării intereselor creditorilor și conservării patrimoniului debitorului. În opinia sa, în lipsa unor acțiuni care să demonstreze îndeplinirea efectivă a acestor obiective, cuantumul remunerației solicitate nu poate fi considerat justificat.

În acest context, recurentul afirmă că simpla enumerare a notificărilor expediate sau a actelor procedurale întocmite nu este suficientă pentru justificarea remunerației solicitate, în absența demonstrării faptului că administratorul și-a exercitat atribuțiile într-o manieră diligentă, eficientă și conformă scopului Legii insolvabilității.

În final, recurentul face trimitere la art. 25 alin. (5) din Legea insolvabilității, menționând că administratorul provizoriu are obligația de a analiza situația economico-financiară a debitorului, de a asigura conservarea patrimoniului, de a supraveghea activitatea debitorului, de a identifica bunurile acestuia și de a prezenta instanței concluzii obiective privind existența perspectivelor de restructurare sau necesitatea intentării procedurii de insolvabilitate.

Potrivit recurentului, exercitarea acestor atribuții trebuie să urmărească protejarea patrimoniului și maximizarea posibilităților de recuperare a creanțelor creditorilor, iar nu blocarea nejustificată a activității economice a unei întreprinderi viabile.

Aprecierea instanţei de recurs:

Potrivit prevederilor art.426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

Studiind temeiurile recursului, examinând înscrisurile, Colegiul civil consideră că recursul urmează a fi respins iar încheierea Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026 menținută din motivele ce urmează.

Potrivit prevederilor art.427 lit.a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

La 30 mai 2024, creditorul BC „Moldincondbank” SA a înaintat cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate, față de debitorul SRL „Agro-Rusu”.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul central, din 31 mai 2024, a fost admisă spre examinare cererea introductivă înaintată de creditorul BC „Moldincondbank” SA cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Agro-Rusu”, fiind instituită perioada de observație. Totodată, s-a numit în calitate de administrator provizoriu al debitorului SRL „AgroRusu”, administratorul autorizat Vadim Cernei.

Prin Hotărârea Judecătoriei Orhei sediul central, din 7 august 2024, a fost admisă cererea introductivă înaintată de creditorul BC „Moldindconbank” SA, la care s-a alăturat creditorii SRL „Agro Domain Group” și GȚ „Rusu Serghei Vasile” cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Agro-Rusu”. S-a desemnat în calitate de administrator al insolvabilității debitorului SRL „Agro-Rusu” administratorul autorizat Vadim Cernei.

La 22 iulie 2024, administratorul provizoriu Vadim Cernei a depus cererea privind stabilirea și încasarea de la organele de conducere a debitorului remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente, în sumă totală de 29 940,00 lei, solicitând aprobarea și încasarea solidară din contul debitorului SRL „Agro-Rusu” și din contul administratorului și fondator Cătălina Rusu a remunerației în mărime totală de 28 800,00 lei și cheltuieli suportate în mărime de 1 140,00 lei.

Prin Încheierea Judecătoriei Orhei (sediul central) din 17 iulie 2026, s-a admis parțial cererea administratorului autorizat Vadim Cernei, cu privire la stabilirea și încasarea de la organele de conducere a debitorului, remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente. S-a stabilit remunerația administratorului provizoriu al debitorului SRL „Agro Rusu”, Vadim Cernei, pentru perioada de observație, în mărime de 20 000,00 (douăzeci mii,00) lei. S-a încasat de la

„Agro-Rusu” SRL, cod fiscal 1021606000811, cu sediul în sat. Nucăreni, raionul Orhei în beneficiul administratorului autorizat Vadim Cernei, remunerația pentru perioada de observație, în sumă de 20 000,00 (douăzeci mii,00) lei.

La data de 31.07.2026, SRL „Agro-Rusu”, prin intermediul administratorului Rusu Cătălina a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026, solicitând admiterea recursului și casarea încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026 și emiterea unei decizii prin care cauza va fi remisă la rejudecare.

Colegiul judiciar consideră neîntemeiate argumentele recurentului, întrucât acestea nu demonstrează, prin ele însele, nelegalitatea încheierii contestate, urmând a fi reținute următoarele considerente.

Potrivit art. 52 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, cheltuielile procesului de insolvabilitate includ remunerația și cheltuielile administratorului provizoriu, care se acoperă, în prealabil, din patrimoniul debitorului, în condițiile legii.

Conform art. 25 alin. (6) din aceeași lege, remunerația administratorului provizoriu se stabilește pentru fiecare lună de activitate efectivă, în condițiile prevăzute de lege.

Totodată, potrivit art. 70 alin. (1)–(3) din Legea insolvabilității, administratorul și lichidatorul au dreptul la remunerație și la compensarea cheltuielilor aferente exercitării atribuțiilor lor, remunerația fiind constituită din onorariul fix și onorariul de succes, în condițiile stabilite de lege.

Din coroborarea acestor dispoziții rezultă că dreptul administratorului provizoriu la remunerație este recunoscut de lege și este legat de exercitarea atribuțiilor specifice procedurii de insolvabilitate. Totodată, stabilirea cuantumului remunerației trebuie să se întemeieze pe circumstanțele concrete ale cauzei, pe activitatea efectiv desfășurată și pe probele administrate, fără ca simpla invocare a dreptului la remunerație să exonereze persoana îndreptățită de obligația de a justifica pretenția formulată.

La caz, din materialele cauzei rezultă că procedura de insolvabilitate a debitorului S.R.L. „Agro-Rusu” a presupus desfășurarea activităților specifice perioadei de observație, în cadrul căreia administratorul provizoriu urma să verifice situația economico-financiară a debitorului, componența și valoarea patrimoniului acestuia, existența creanțelor, precum și posibilitatea continuării activității economice.

Lipsa activității comerciale a societății, blocarea operațiunilor acesteia ori absența unor măsuri de redresare nu demonstrează, în mod automat, că administratorul provizoriu nu și-a exercitat atribuțiile. Dimpotrivă, constatarea situației patrimoniale și financiare a debitorului, identificarea creditorilor, verificarea documentelor disponibile și întreprinderea măsurilor procedurale prevăzute de lege constituie activități specifice mandatului acestuia.

În acest context, argumentul recurentului potrivit căruia administratorul provizoriu nu ar fi obținut rezultate concrete nu poate fi primit în mod automat ca temei pentru diminuarea sau excluderea remunerației. Remunerația aferentă perioadei de observație nu este condiționată exclusiv de redresarea debitorului, de reluarea activității economice sau de obținerea unor venituri, ci trebuie apreciată în raport cu atribuțiile exercitate efectiv și cu activitățile necesare desfășurării procedurii.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa unei analize individualizate a activității administratorului provizoriu, Colegiul reține că stabilirea remunerației nu poate avea un caracter pur formal, fiind necesară examinarea circumstanțelor concrete ale cauzei. În acest sens, trebuie avute în vedere volumul și natura activităților efectuate, complexitatea procedurii, perioada pentru care se solicită remunerația și documentele prezentate în susținerea cererii.

Cu toate acestea, faptul că recurentul nu este de acord cu aprecierea instanței de fond asupra cuantumului remunerației nu este suficient, prin sine, pentru a demonstra caracterul nelegal al încheierii. Pentru a justifica intervenția instanței de recurs, criticile formulate trebuie să evidențieze concret care dintre circumstanțele relevante au fost omise, care probe au fost apreciate eronat ori în ce mod concluziile instanței contravin materialului probator administrat.

Nici critica privind reducerea remunerației solicitate de la 28 800,00 lei la 20 000,00 lei nu poate fi soluționată exclusiv prin raportare la diferența dintre cele două sume. Esențial este dacă suma stabilită de instanță are o justificare obiectivă, întemeiată pe normele aplicabile și pe circumstanțele concrete ale procedurii, astfel încât să nu reprezinte nici o diminuare arbitrară a dreptului administratorului provizoriu, nici o validare necondiționată a cuantumului solicitat.

Sub acest aspect, argumentul recurentului privind lipsa unui registru zilnic de activitate, a unei fișe de pontaj ori a unei evidențe detaliate a orelor lucrate urmează a fi apreciat în raport cu obligațiile de documentare instituite de legislația aplicabilă.

În lipsa unei cerințe legale exprese care să impună justificarea remunerației exclusiv printr-un calcul orar, absența unui asemenea document nu poate fi asimilată automat inexistenței activității. Totuși, administratorului provizoriu îi revine obligația de a prezenta suficiente date și documente pentru a permite verificarea caracterului efectiv al activităților desfășurate și a temeiniciei cuantumului solicitat.

În aceeași ordine de idei, prevederile Hotărârii Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 privind salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară pot constitui un reper normativ în limitele relevanței lor pentru determinarea remunerației. Acestea nu înlătură însă necesitatea individualizării cuantumului în funcție de particularitățile procedurii de insolvabilitate și nu justifică, prin ele însele, acordarea automată a unei anumite sume.

Cu referire la invocarea de către recurent a hotărârii Curții de Apel Centru din 14 aprilie 2025, pronunțate în dosarul nr. 2ri-78/25, în cauza S.C. „LEDOGRUP” S.R.L., Colegiul reține că soluția pronunțată într-o altă cauză poate fi examinată din perspectiva principiilor juridice pe care le exprimă, însă aplicarea acestora presupune identificarea unor circumstanțe comparabile. Or, aprecierea remunerației trebuie efectuată în funcție de particularitățile fiecărei proceduri, de activitățile efectiv realizate și de probele prezentate în fiecare dosar.

În consecință, soluția adoptată în cauza invocată de recurent nu determină, prin ea însăși, cuantumul remunerației cuvenite administratorului provizoriu în procedura de insolvabilitate a S.R.L. „Agro-Rusu”. Principiul potrivit căruia remunerația trebuie să corespundă activității efectiv desfășurate și documentate este relevant, însă aplicarea sa presupune examinarea materialelor cauzei de față, fără transpunerea automată a concluziilor formulate într-un alt litigiu.

Colegiul mai reține că lipsa unor bunuri suficiente în patrimoniul debitorului pentru acoperirea cheltuielilor procedurii nu constituie, prin ea însăși, un motiv pentru a nega dreptul administratorului provizoriu la remunerație. Legislația insolvabilității reglementează distinct atât dreptul administratorului la remunerație, cât și modalitatea de suportare a cheltuielilor în situația insuficienței masei debitoare. Prin urmare, situația patrimonială a debitorului trebuie analizată în cadrul mecanismelor prevăzute de lege, fără a fi confundată cu problema existenței dreptului la remunerație.

În același timp, eventuala imputare a cheltuielilor procedurii persoanelor prevăzute de lege, în condițiile art. 32 alin. (2) și art. 70 alin. (13) din Legea insolvabilității, constituie o chestiune distinctă, care trebuie soluționată cu respectarea condițiilor legale aplicabile. Această împrejurare nu justifică, în sine, nici majorarea, nici diminuarea remunerației administratorului provizoriu.

Colegiul atestă că dreptul administratorului provizoriu la remunerație este recunoscut de lege, însă stabilirea cuantumului concret nu operează automat, exclusiv în funcție de durata calendaristică a perioadei de observație. Instanța urmează să verifice activitatea efectiv desfășurată, documentele care o confirmă, volumul de muncă prestat și particularitățile procedurii în cadrul căreia au fost exercitate atribuțiile respective.

În acest sens, sunt relevante și considerentele expuse de Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 8 din 5 aprilie 2022, prin care s-a subliniat că remunerația administratorului provizoriu se stabilește în baza documentelor ce certifică activitatea efectiv desfășurată în perioada de observație, iar la determinarea cuantumului acesteia trebuie avute în vedere circumstanțele concrete ale procedurii, inclusiv complexitatea afacerii debitorului, valoarea activelor gestionate și numărul contractanților.

Prin urmare, cuantumul remunerației trebuie să reflecte o apreciere individualizată a activității administratorului provizoriu, fără a se limita nici la aplicarea mecanică a unui cuantum lunar, nici la o reducere arbitrară a sumei solicitate.

La cazul din speță, Colegiul reține că perioada de observație a debitorului S.R.L. „Agro-Rusu” s-a desfășurat între 31 mai 2024 și 19 iulie 2024, iar administratorul provizoriu Vadim Cernei a solicitat stabilirea și încasarea remunerației în cuantum de 28 800,00 lei, pentru activitatea desfășurată în perioada respectivă.

Din motivarea încheierii contestate rezultă că instanța de fond a constatat efectuarea mai multor acțiuni de către administratorul provizoriu, printre care studierea dosarului debitorului, întocmirea raportului privind executarea măsurilor de asigurare aplicate față de S.R.L. „Agro-Rusu”, expedierea notificărilor, examinarea actelor contabile, examinarea cererilor debitorului și recepționarea răspunsurilor aferente, anexate la materialele cauzei.

Aceste activități sunt, prin natura lor, aferente exercitării atribuțiilor administratorului provizoriu și pot constitui temei pentru acordarea remunerației, în măsura în care efectuarea și volumul lor sunt confirmate prin materialele dosarului.

În consecință, argumentul recurentului potrivit căruia administratorul provizoriu nu ar fi desfășurat o activitate suficientă nu poate fi apreciat în mod abstract, ci trebuie confruntat cu actele și documentele prezentate în susținerea cererii de remunerare. Existența unor acțiuni procedurale concrete infirmă o eventuală susținere potrivit căreia administratorul nu ar fi întreprins nicio activitate.

Totodată, lipsa unei activități economice efective a debitorului sau imposibilitatea reluării acesteia nu poate fi echivalată, prin ea însăși, cu lipsa activității administratorului provizoriu. Atribuțiile acestuia nu se limitează la menținerea ori redresarea activității economice a debitorului, ci includ și examinarea situației patrimoniale, verificarea documentelor relevante, identificarea creditorilor și îndeplinirea măsurilor procedurale necesare desfășurării procesului de insolvabilitate.

Prin urmare, împrejurarea că S.R.L. „Agro-Rusu” nu ar fi desfășurat activitate economică ori că nu ar fi fost obținute rezultate de redresare nu constituie, în sine, un temei suficient pentru a exclude dreptul administratorului provizoriu la remunerație. Ceea ce prezintă relevanță este activitatea efectiv realizată de acesta în exercitarea atribuțiilor legale și măsura în care aceasta este confirmată documentar.

În ceea ce privește critica recurentului referitoare la lipsa unei evidențe detaliate a orelor de muncă, Colegiul reține că art. 25 alin. (6) din Legea insolvabilității impune ca activitatea pentru care se solicită remunerația să fie efectiv lucrată și confirmată documentar. Această cerință

urmărește să permită instanței verificarea caracterului real al activității și stabilirea unei remunerații proporționale cu volumul de muncă prestat.

Cu toate acestea, necesitatea confirmării documentare nu presupune, în mod automat, că singurul mijloc de probă admisibil este un pontaj zilnic ori o evidență exprimată exclusiv în ore. Activitatea poate fi confirmată și prin acte procedurale, rapoarte, notificări, corespondență și alte documente relevante, în măsura în care acestea permit identificarea acțiunilor întreprinse și aprecierea volumului de muncă aferent.

Sub acest aspect, Colegiul judiciar apreciază ca neîntemeiat argumentul recurentului privind lipsa unei motivări concrete a cuantumului remunerației stabilite în mărime de 20 000,00 lei, or, contrar susținerilor invocate, instanța de fond a procedat la examinarea circumstanțelor specifice cauzei, raportând cuantumul remunerației la activitatea desfășurată de administratorul provizoriu Vadim Cernei în cadrul perioadei de observație a debitorului S.R.L. „Agro-Rusu”.

În acest sens, din motivarea încheierii contestate rezultă că instanța de insolvabilitate a avut în vedere atât durata perioadei de observație, cuprinsă între 31 mai 2024 și 19 iulie 2024, cât și natura și complexitatea acțiunilor întreprinse de administratorul provizoriu, constând în studierea dosarului debitorului, întocmirea raportului privind executarea măsurilor de asigurare aplicate, expedierea notificărilor, examinarea actelor contabile și a cererilor debitorului, precum și recepționarea răspunsurilor aferente. Prin urmare, concluzia instanței de fond nu a fost formulată în mod abstract, ci în urma aprecierii activităților indicate și a raportului acestora cu atribuțiile exercitate în perioada de observație.

Totodată, faptul că instanța de fond nu a prezentat un calcul aritmetic distinct pentru fiecare acțiune întreprinsă sau nu a indicat separat numărul exact de ore atribuit fiecărei activități nu conduce, prin sine, la concluzia că remunerația stabilită este arbitrară. Dispozițiile art. 25 alin. (6) din Legea insolvabilității impun stabilirea remunerației în mărime fixă pentru activitatea efectiv lucrată și confirmată documentar, însă nu instituie, ca unică modalitate de determinare a acesteia, obligativitatea unei formule de calcul exclusiv orare, cu repartizarea matematică a remunerației pentru fiecare acțiune procedurală.

Or, criteriul determinant îl constituie examinarea cumulativă a activității efectiv desfășurate, a perioadei pentru care se solicită remunerația și a complexității atribuțiilor exercitate, astfel încât cuantumul stabilit să corespundă în mod rezonabil muncii prestate. În speță, instanța de fond a luat în considerare aceste circumstanțe și, apreciind că pretenția formulată nu se justifică integral, a admis-o parțial, stabilind remunerația în cuantum de 20 000,00 lei.

De asemenea, reducerea sumei solicitate de la 28 800,00 lei la 20 000,00 lei nu poate fi calificată, în mod automat, drept o diminuare arbitrară, întrucât administratorul provizoriu nu beneficiază de un drept necondiționat la acordarea integrală a cuantumului pretins, ci are obligația de a justifica remunerația în raport cu activitatea efectiv realizată și confirmată documentar. În consecință, instanța de insolvabilitate este îndreptățită să aprecieze temeinicia cuantumului solicitat și să admită cererea doar în limita pe care o consideră justificată prin circumstanțele cauzei și materialele prezentate.

Prin urmare, Colegiul judiciar constată că simplul dezacord al recurentului cu aprecierea instanței de fond asupra cuantumului remunerației, precum și invocarea lipsei unui calcul detaliat pe ore nu sunt suficiente pentru a demonstra nelegalitatea încheierii contestate, în lipsa unor argumente concrete care să infirme constatările instanței referitoare la activitatea desfășurată de administratorul provizoriu ori să demonstreze că suma stabilită nu corespunde circumstanțelor procedurii. În aceste condiții, critica respectivă urmează a fi respinsă ca neîntemeiată

Cu referire la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002, Colegiul reține că intervalul de salarizare prevăzut în anexa nr. 4 poate servi drept reper pentru determinarea limitei minime a remunerației, în condițiile art. 25 alin. (6) din Legea insolvabilității. Totuși, existența unui nivel minim legal nu conduce automat la concluzia că orice sumă superioară acestuia este justificată. Respectarea limitei minime și determinarea cuantumului concret al remunerației sunt chestiuni distincte, ultima necesitând examinarea activității efectiv desfășurate și confirmate documentar.

În aceeași ordine de idei, argumentul recurentului întemeiat pe soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru la 14 aprilie 2025 în dosarul nr. 2ri-78/25, privind S.C. „LEDOGRUP" S.R.L., urmează a fi apreciat prin prisma principiului potrivit căruia remunerația trebuie să corespundă activității efective și documentate. Cu toate acestea, cuantumul stabilit într-o altă cauză nu poate fi transpus automat în speță, întrucât determinarea remunerației depinde de circumstanțele fiecărei proceduri, de volumul de muncă și de probele administrate.

Prin urmare, pentru a respinge argumentul recurentului întemeiat pe această practică judiciară, nu este suficientă invocarea caracterului diferit al cauzelor, ci trebuie verificat dacă activitățile desfășurate în procedura S.R.L. „Agro-Rusu" și documentele prezentate justifică remunerația acordată în prezenta cauză.

În ceea ce privește suportarea remunerației din patrimoniul debitorului ori, după caz, de către membrii organelor de conducere și asociații acestuia, Colegiul reține că art. 32 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității reglementează distinct modalitatea de suportare a cheltuielilor aferente perioadei de observație. Aplicarea alin. (2) presupune stabilirea condiției prevăzute de lege privind inexistența bunurilor în patrimoniul debitorului sau insuficiența acestora pentru acoperirea cheltuielilor procesului de insolvabilitate.

Or, potrivit constatărilor instanței de fond, raportul administratorului provizoriu indica existența unor mijloace de transport și a tehnicii agricole în patrimoniul S.R.L. „Agro-Rusu", fără ca insuficiența valorii acestora ori imposibilitatea valorificării lor să fi fost demonstrată. În aceste condiții, simpla lipsă a lichidităților nu este suficientă pentru a concluziona că sunt întrunite premisele transferării obligației de plată asupra administratorului statutar, Cătălina Rusu.

Prin urmare, respingerea solicitării de încasare solidară a remunerației din contul administratorului statutar nu exclude dreptul administratorului provizoriu la remunerație, ci reflectă necesitatea respectării condițiilor legale distincte privind persoanele obligate să suporte cheltuielile procedurii.

În concluzie, Colegiul reține că dreptul administratorului provizoriu la remunerație trebuie recunoscut în măsura în care activitatea aferentă perioadei de observație a fost efectiv desfășurată și confirmată documentar. Totodată, cuantumul acesteia trebuie stabilit printr-o apreciere individualizată a volumului de muncă, a timpului efectiv lucrat și a complexității procedurii, fără a se întemeia pe criterii generale sau pe simple prezumții.

În măsura în care materialele cauzei confirmă activitățile enumerate de instanța de fond și permit justificarea cuantumului de 20 000,00 lei, argumentele recurentului privind lipsa activității administratorului, inexistența unor rezultate de redresare și caracterul nejustificat al remunerației nu pot determina, prin ele însele, admiterea recursului.

În concluzie, criticile recurentului urmează a fi examinate prin raportare la activitatea efectiv desfășurată în procedura de insolvabilitate a S.R.L. „Agro-Rusu", la documentele care o confirmă și la criteriile legale de stabilire a remunerației. Argumentele privind lipsa activității economice a debitorului, inexistența unor rezultate de redresare și dezacordul cu cuantumul

stabilit nu sunt, în mod individual, suficiente pentru a demonstra nelegalitatea încheierii contestate.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord,-

D E C I D E:

Recursul declarat de SRL „Agro-Rusu”, prin intermediul administratorului Rusu Cătălina se respinge.

Încheierea Judecătoriei Orhei sediul Central din 17.07.2026, în cadrul cererii administratorului autorizat Vadim Cernei, cu privire la stabilirea și încasarea de la organele de conducere a debitorului, remunerația pentru perioada de observație și cheltuielile aferente, pe marginea cererii de insolvabilitate față de debitorul SRL „Agro-Rusu” se menţine.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecător: Stanislav Grosu

Judecătorii: Alina Țihonschi Mariana Sajin